

ԱՅՐԱՆԴՈՅՑԱՀԱՆ

ශ්‍රී කාලෝ ප්‍රජාත්‍යාමා

Տառակ № 23

ՅՅՈՒՆ. 29 ՈԿՏՈԲՐ. 1917 Յ.

ნიკო გოცირიძე და მისი მასწავლებელი გახო აბაშიძე.
ნიკო გოცირიძის ოჯი წლის მოღვაწეობის გამ:
სახალხო სენატე.

თეთრი ზამბასი

(Հռովան)

三

ლელის სურვილი აუცხადდა. სრულიად მოულოდნელად გაიცნო. ესევთვატრტრში მოპერა, ოპერაზე. შალის უცხოობა არ გამოიჩინა. გაიცნობის-თანავე შინაურულად გამოეჭირება.

— ჩევნი საზოგადოება არც ისე
დიღია, რომ უცნობი გადავგრჩეს ვინ-
შე, — უთხრა ლიმილით, — კარგა ხანა

გიცნობთ. შორეულს ამბავს მოგაონებთ. თქვენ ევროპაში მიემზადებოდით. ახალგაზრდა ქალებს ასეთი ამ-

ბაეთ საზოგადოდ არ გვეპარება. მანამდეც ეშირად გხვდებოდით, მხოლოდ თავის დაკვრა იყო საჭირო, რომ საუკითხის მიმობრები გავმხდარი იყო.

କୁଣ୍ଠାଗିତ. ଦାଶନ୍ରେବିଳ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ ପାଠ ମହାଗ୍ରହିନ୍ଦାତ. ଶ୍ରୀ ମାନବମଦ୍ଭୂତ ମୁଖ୍ୟମାନ ମହାପାଠୀ. ଏହି କାମଲାବ୍ଲୋଦିସାଙ୍କ ପାଠ

ელად კლუბში შეგვედით. საქაოდ
გამოცელილიყავით, მაგრამ მაინც გი-
ცანით. გაძეხარდა. თავი დაგიკარით,
მარტომ მიმოვიდა ამასხნარა. რომ ირთ-

მანეთს არ ვიცნობდით. ჩამეცინა. კი-
დევ კარგი, ვირ შემამჩნიეთ, ოორებ
უნდოურად გაწითლებულს მორჩევობას
გამიორენეცებდით. გამეხარდა, შეცდო-
მა ლამაზად გმოსწორდა. რად დაგი-
კარით თავი? აყი მოგახსენეთ, ჩვენი
საზოგადოება პატარაა. ხშირმა შეხვე-
დრამ ერთმანეთი გაგვაცნო, ოღონდ
შემთხვევა არ მოგვეცა, რომ გაცნობა

ოფურიალი სახით შემოწმებულიყო.

ლეონ კბაყოფილი ცუ აძგარი
განდობით. თავს მხოლოდ იმას აყვე-
დრიდა, რატომ წინადაც უურადება
არ მივაქციო. ბერზე ეკადა წარსული
აღდგინა, მაგრამ აჩც ერთი ბედნიერ-
ი შემთხვევა, თუნდაც ბუნდოვანი,
მის მეხსიერებამ ვერ აღმოაჩნდა.

— စာသာရုံး၊ စာဂျာဝါ... မြို့ပြော ၂၆
ဘိမ္မတဒေဝါ ၂၇၂၄၀၈...

აწითოლებულ გულშროფელობაზე მა-
ლიმ კველუკად გაიღიმა.
— გნ არკ ისე საკუირველია, — გუ-

ბნება,—ჩვენი ქალები ამაყად ღ მიუკა-
რებლად გოვლიდნენ. ბევრი გეთაყა-
ნებოდათ ზორიდან, მაგრამ არავინ
გაგიძელნიერებიათ თქვენის მოწყალე
ყურადღებით.

ხელახლად ჩაიღიმა — ლელო ირია. სიწითლემ უმატა. უმშევ ბავშვებავთ ცმუკეა დაიწყო, თითქოს სკამზე ვერ ეტეოდა. თავის მართლების მოჰყვა და ვერ ჰქედავდა, რომ უარეს მდგო- მარეობაში ვარდებოდა. მის უხერხულ მობოდიშობაზე მალი იკინოდა და იკინოდა. ერთხანად სითამაბემ იმდე- ნად გააგულისა, რომ ჭაბუკა სიცი- ლით სულ დაფრები დაუკარგა. ლე-

ლოს შირი გააღოთლდა: სატრუტიალ
ხევიანში უხეირო მხედარი ფაფარ გა-
შლილმა მერანმა გადმოიგდო, თუმცა
მერანი იგი მთელ სიტუაციაზ მიგოგ-
მანებდა. სიყვარულის მშვენიერებამ
მრმზიდებულობის ელფერი დაჰკარგა.
უნდოდა, ქუდმოგლეჯილი შორს გა-

გაიღლოლ გულში ლელომ, როდესაც
ელექტრონით ძელვარებული კბილები
მალიმ თვალებში მიუნათა. ლელო გა-
თირია. მორცევობა და უცნობი გრძნო-
დბა ერთმანეთს შეეტაკნენ ეს პირვე-
ლი შემთხვევა იყო, რომ ქალთან ასე
აშემრად გაითამაშა მღლელვარე გრძნო-
ბათა მკვირცხლი ბურთით. მართალია,
მარცხის სიძრვეებს ჰერძნობდა, მავრამ
რაღაცა მანქანებით ეს წვა უღრეს
ბედნიერებას ანიჭებდა. მისთვის იგი
სწორედ ის სამოთხე იყო, რომე-
ლიც თავის ნამდვილ სახეს სცილსა
და ტანჯვაში ჰპოვებს, როგორც უბა-
ლეს ყოფნის სიბრძნეს. მალი მის-
თვის ზღაპარში გაგონილ მშენიერე-
ბად დაისახა, ანუ რომელიმც პოემის
გმირად, ან და იმ სიკეკლუკის მოხა-
ზულობად, რომლის ელვარებით ხში-
რად დამტკბარიონ ლელო პარიზისა
და მიუნხენის მუზეუმებში. გადაჭრა-
ბებულმა ფარნტაზიამ მასში მზეთუნახა-
ვის ლანდი გამოიკრთოლა, თუმცა
მალი მაინცა და მაინც არ იყო ასეთი
გადამრევი არსება, თუნდა იმავე კბი-
ლებით, რომელთა ელვარების ანარე-
კლმა ასე დაათრო, გააბრუევა. კიდევ
კარგი, ანტრაქტები მალე გათავდა.
ლიუსტრები ჩაქრეს. ფოიეს ხავერ-

շաբանյալու մատրոցը. Տարմարու-
ռուս հօնիչ և անցեծ թռուս մալոն
ողոյածի Մյութագույց. Եղանձ մոռու
ց տացած. Ցեղանցիկաց գամացալու
իշլա օմքենաց զյուրուս մյուսօյած առ
ուցացէց պարունակած. Խամքենացաւ. Խալուս
լուրսուտ վեցուուս մը թիզալուցից. ոչու
ց ցիշրուտ տյուրու ցիրութիուտ ցարս ըստ-
ուրուուս սացաւը պարունակած. ցանսացու-
թիուտ մոնիօնուուս ուստ մուսու քրոջու-
ուտ, Խոմլուս յըլզարեթի սույզալուցուտ
ուրուցած գամքուուրցալու խալուս սամո-
ւուս թացու ցոնուտ, Իոցուուց նամցալու
մուցածիուս յուսուուս թագեթյունուս լամիւս
ուշի-լայցարուս թուլցիուտ.

— ལୟେତ୍ରନ ହେଉଥି, କଣିକା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦୋଷଙ୍କାଳୀ ଯିବା ଶାମଦାଶୀ, ଯିବା ପାତ୍ର ସିନ୍ଧରାଜ ଗ୍ରେ-
ନ୍ୟାଗ୍ରାନ୍ଧେବି, ରନ୍ଦୁରାଜ ରନ୍ଦୁଲାଜ କୌ-
ଲମ୍ବମନ୍ଦି ଓ ଯିବା ସାହିତ୍ୟର ବାରାନ୍ଦି? — କିମ୍ବା
କ୍ଷେତ୍ରକଳା ରାମତ୍ରକରାଣୀ ନେତ୍ରାର୍ଥେବିତ, —
ଯେ କ୍ଷେତ୍ର ବ୍ୟାକନ୍ଦିନୀ ଏବଂ ବାରଦିବି ଶ୍ଵରନ୍ଦେଶ୍ୱରୀ,
କୁଳମନ୍ଦିବ୍ୟାକନ୍ଦିନୀ! ମାତରାର୍ଥେଲା! ଏହି,
କୁଳମନ୍ଦିବ୍ୟାକନ୍ଦିନୀ ଏହିରେ ମିତ, ରନ୍ଦମ ମିଳ
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

აცის, რამდენჯერ შესცოდა ლელომ,
უფროთა ხელით რამდენჯერ გამოსტა-
ვა იგი, რამდენჯერ დავკონა მის შე-
მა თითებს, რომელთა ხავერდოვანი
მხება ერთანტელს პერიდა მის ისე-
დაც მღლელვარე ძარღვებს.
ოპერის შემდგომ ერთად წავიდნენ.

შეკვეთ
1917.

ნიკო გოცირიძე როლებში

გზად მეტ წილად მუსიკა და წლიტერატურა იყო მათი საუბრის საგანი. ოლმოჩნდა, მალიც : მხატვრობის მოტრფიალე ყოფილი.

— პატარაობისას აკერელითა და პასტელით გხატავდი, მაგრამ მუსიკა დამწყებინეს, რა თქმა უნდა, მიხედულობით და საკუთარს მისწრაფებაზე ხელი ამაღებინეს. მშობლები ჩემი მოვალენი გახდნენ. ეხლა არც მუსიკა გავავითარე იმდენად, რომ საშუალოდ დამკერელი ყოფილიყავი, მხატვრობა ხომ სულ მიმავიწყდა. მიუხედავად ამისა დღესაც მხატვრობის მოტრფიალე უფრო ვარ, ვიდრე მუსიკისა. მუსიკის უფრო მოწყენილობის დროს თუ ვმწყობი, ისიც გასართობად...

— მოწყენის დროს?

გაკვირვებით შეპიშნა ლელომ.

— ჰო, მოწყენის დროს, რას გაიკვირვეთ?

— არა, თქვენ...

ვერ დაათავა. უნდოდა ეთქვა, სიკოცხლის სახიერების მოწყენილობა ბუნების წინააღმდეგი იქნებოდა, მაგრამ ვერ გაუბედა. მალი მიხვდა. ჩაუცინა.

— მიგხვდი, რის თქმაცა გსურთ. მაგრამ სკდებით. რომანტიკულობის ხანა განვილიერდების კვენესა დიდი ხანია მოვისმინე, ასე რომ ჩემი მოწყენის სათავე აქ არ გახლავთ. ეს სულ სხვაა, უფრო საღა, რომლის სახელწოდებასაც თუ არ ვაცხადებ, მხოლოდ იმიტომ, რომ მეშიშან, თქვენისთანა მგრძნობების და ხულით პოეტის საშინელი პროცესი არ გადგუშალო.

ლელო ხელახლად აწითლდა, მაგრამ ცნობისმოყვარეობა მანიც აღრჩობდა. გამოთხოვებისას მალიმ დაავალა შისი ხშირი სტუმარი ყოფილიყავ.

— ასე, იქოთ, ხომ?

— რა თქმა უნდა, მაგრამ თქვენ არ დაგიმთავრებით, რის თქმაც გინდოლათ.

მალიმ ჩაიცინა.

— ღმერთო ჩემო, მამაკაცები ზო-

გიერთს შემთხვევაში როგორ ქალებზე მეტს ცნობისმოყვარეობას იჩენენ. ნუ გეშინიანთ, ჩემს გარშემო არავითარი საიდუმლო კოშკები არ არის ამართული. ან რა საიდუმლო უნდა იმართებოდეს ჩემს მოლოზნურს ცხოვრებაში? მარტოდ მარტო ვარ. დედა სოფლიდან ათასში ერთხელ ჩამოდის ნობათების ჩამოსატანად. სხვაფრივ ყველას ჩამოვშორდი, უკედ, ჩამოვშორდნენ. ამპარტავნად მთვლიან და ვერ მიმხდარან, რომ თავისებურობის სიყვარული კიდევ ამპარტავნებას არ ჰინდნას. ფარას ფარისებური ცხოვრება უყვარს. მე კი არა. მსუსს, ჩემს საკუთარს მეტყველებას ვატარებდე, ეს კი მათ არ მოსწონთ და ათას რამეში მართმევენ. მაგრამ ეს სულ ერთია. თქვენი მეგობრობაც მეტყვა, რომ ჩემს პატარა ცხოვრებაში ახალი სიოშევიტან. გაში იქლით, ხომ?

— დიახ, დიახ...

— გამარჯვებით...

ლელოც პირწმინდად ასრულებდა მის დავალებას. პირველ დღეებიდანვე ერთ-ურთის ბიოგრაფიას გაეცნენ. აღმოჩნდა, რომ მალი ნამდეილი სახელითამარია, მაგრამ პატარაობისას მშობლებს და მისთვის გადამეცდარას ნათესამის ჩერქეზი დაურქმევიათ. მალიმ ჩერქეზობა დამისახურა ბიჭურად ლექურის თამაშობით, სიმკირულით და ცხენზე ჯირითობის სიყვარულით. გინ იცის, ამ დროინდელი „ჩერქეზობა“ რამდენჯერ, სიკეთობის ფასად დასჯდომია, ცხენს გადმოუგდო, მაგრამ მაინც თვრმე თავისას არ იშლიდა და პატარა მომჯობისთანავე საყარელს ქორის მოპერავდა თუ არა თვალს, ასტყდებოდა, შემსვით და მამაც და ბიძებიც წინააღმდეგობას ვერ უშევდნენ. შემდეგ ჩერქეზი მალხაზ შეიცვალა, რაიც სამოლოოდ შემოკლებით მალით მონათლა, როგორც სწრაფი და ცოცხალა მაღისისთვის სახელი. ეს იყო და ასე ამერიკანი მარტინ ნათლობის სახელის მაგიერობას ეწეოდა.

მალის განდობის დროს არა დაუძალნია რა, როგორც ბავშვობის თავგადასაგალიდან სასაცილო ეპიზოდები, ისე დაქალების ხანის ახალგაზრდული გატაცება, რომ გიმნაზიელების სათავანო არსება ყოფილიყავო. ბევრი აცნა და იცინა, თუ ერთს მათვანს ცხვირიში მუშტი როგორ უთავაზა თავგედურად სიყვარულის განცხადებისთვის.

— ასე ცცხოვრობდი, მეგობარო, ვიდრე საბედოს არ წავაწყდა... ეს მოსკოვში მოხდა...

მალიმ დაწყრილებით უამბო მოსკოვის ცხოვრება და ისიც, თუ როგორ გაეცნო თავის დანიშნულს, მეოთხე ცურსის სტუდენტს, ფილოლოგს, რომელიც ლაიპციგში წასულა სწავლის დამთვრებისას, რა არის ევროპიული ენგბი შეცსალად და „საყვარელ ვენდტისთვის მოესმნა“, — როგორც ეს ეთქვა თვით დანიშნულს.

— წარმოიდგინეთ, ლელო, რა ენერგიის პატრონია, — ეუბნებოდა გულუბრყვილოდ, — მედარ ენებს ისეთის გატაცებით სწავლობს, რომ ბევრი ჩერქეზი სამშობლო ენასაც არ მოვეყრობოდით ასეთის სიყვარულით. გაცნობისთანავე იგი ბარინი გახდა ჩემი სულის. თვითვე მიკვირდა ჩემის თავის. თქვენ თვითონვე სთქვით: სად მალი, მისი სუბუქი ფანტაზია, სად მხატვრობა და მუსიკა და სად კლასიკი, ფილოლოგი! მაგრამ ეს ასე არ მოხდა. ახლად გადმოფრენილმა იდეალისტმა ვიტვირთ აქტორსის მძიმე ჩაქანი. იმდენი ყოჩარობა გამოვიჩინე, რომ არ გავესრესინე ამ სიმძიმეს და დაუწებით დღესაც ვატარებ. ჩემი საზრუნავი ახლა ის იყო, რომ მეშვეობა და გზა გამეკაფნა მისი ძლიერი ნიკისთვის. ის მეტად თავიზიანი და ნიკიერი ხელმოკლე სტუდენტთაგანი იყო და ეს გარემოებაც მიორეუცებდა ძალას განხრახვა სისრულეში მოეკვინა. მაგრამ შეელა ჩემის საკუთარის ძალობით ვსცადე და არა დიდი მზითვით, რომელიც კარგა ქონებას

შეადგენს. მამა [ფეოდალი მემამულე იყო, თავაცს, გამჭრიახს, მაშულიდან წამბაძელობით თვალი არ გამოუთხრია და ერთი ნაკერიც არ დაუკარგავს. პირიქით, აუარებელი შეიძინა კიდევ და მე, დედის ერთას, მიანდერდა სამზვითოდ. მიუხედავად ამისა, ყოველისფერზე უარი ვსტევი, რა არის საიმედო ადამიანისთვის იღეალური დახმარება გამეწია საკუთარი მალდონით! ამიტომაც ლაიპციგში განვიტურებ თუ ათა, დედის შევუთვალე, უკვე კურსი დავათავე, ეხლა მეც შეიძილიან ცხოვრება ჩემითა მეთქი! იმან კარგად იცის რას ნიშნავს ჩერქეზის ერთი სიტყვა! ძნელად, მაგრამ მაინც შეურიგდა ბედს. მეც ბედნიერად ვერძნობ, რომ იმდენს ვშვეობ, თავის ცირკებით და იმასც ვშველი.

არის რაღაცა ფერმერთალი თრთოლად ცხოვრების ზოგიერთს ნაწყვეტებში. მაგრამ იგი პეტება ცხოვრებისაში და არ გარებად იცის სამარტინო ცხოვრების გარები შეცსალად და „საყვარელ ვენდტისთვის მოესმნა“, — როგორც ეს ეთქვა თვით დანიშნულს.

— ნეტა ვინ არის ის ბედნიერი?

შეექითხა გამშრალი სახით.

— გეგმ. აი მისი უკანასკნელი სურათიც.

მალიმ აღმუში გადაჭმალა. ლელო სამარიდან ამოლებულს დამტკაცეს.

— გეგმ... ეს ის ყოფილა, ის...

— ვის ის?

ლელო გამოერკვია. შუბლზე აღმუში მოწმინდა, თანაც სახე მოარიდა.

— გეგმ ჩი, მეგობარია... გიმნაზია ერთად გავათავეთ...

— ნუთუ?

— დიახ. საუკეთესო ამხანაგებიც ფიფავით...

ახლა მოჰყენა წარსულის გახსენებას, რომ მით თავისი მღელვარება დაუფარნა.

— წევნ ერთი ლათინურ ენის მასშავლებელი გვყავდა, ვინმე ვოლკოვი რომელსაც კეფაშიც კი ოვალები ჰქონდა გამოპმული და ზეუმნეველი არა რჩებოდა რა. პედანტი, საშინელი წერილმანი, ბაგშეთა სულის ვითარების არასოდეს არ მცოდნე, რომელიც ცხოვრების გამარჯვებას და ბაგშეთა აღზრდას ერთად ერთს arum-ისა და orum-ის გარჩევაზე ამყარებდა, ბავშვებს ნამდვილ ღვთის ცეცხლიდ მოგვლინებოდა. საოცარი ის იყო, რომ მის სისასტიკეს ნაყოფად ის ჰყებოდა, რომ ყოველს მიტრიალებაზე ზურგზეს უკან ენა გამოვყენო, გაგვიმასხარებინა, გვეტევინა, ერთის სიტყვით, ზოველგვარი სისაძაგლე ჩაგვიდინა, რასაც წევა მასშავლებელთა წინაშე არასოდეს არ გავგედავდით...

მალიმ სიხარულით აღარ იცოდა რა ექნა. იმ ღამესვე ლაიპციგში წერილი აფრინა. წერილს ისეთის გატაცებით სწერდა, თითქოს რაღაც განსაკუთრებულს ბედნიერებისთვის მიერწიოს. მთელი ღამე სულ ოცნებაში გაატარა. მის არსებაში უცნაური ცვლილება მომხდა. უნდოდა მთლად კოცნის წვიმად აუცუნებულიყო. სარკმელი გამოაღო. მოაჯირზე ჩამოჯდა. მთვარის სონეტით მოჯადოვებულ ფერისას ქანდაკს დამზადებას. საოცნებო სინაზით მოქსონილი მინაქერებული მოლურჯო ფანი ჰაეროფან კარავსავით ეხურებოდა. ოდნავ გადიხარა. აკაციის ტორებს გადასწვდა. შეწილებული ფოთლები ჩამოქვლიჯა, ალერსათ გულში მიიხუტა, თან ჰყანისავდა და თან საჭარელ არსებასავით ჰქონიდა. გამოუჩეველი მღელვარება, უცნობ ნეტარების შევნება და უცნაური წვაზუანტელ დავლილს ძარღვებში, დაკმეულ ბაზის სურნელებით ათრობდა და გააბრუებდა. უცბად სისინა ნიავმა წამოუქროლა.

— შრომრო!.. შრომრო!..

დაიწყეს საცოდავად შერიალი შეწილებულმა ფოთლებმა და ერთმანეთს მიეყულენ. მალის შეაუტოლა. სარკმელი მიმხურა. ახლა აღმომი გადაშალა და გეგეს სურათის დაუწყო ალერსი. ისე მოსახლიდა, თითქოს მხოლოდ ამ ღამეს მიელოს ძეირფასი სატრფოს სურათი. სიყვარული გაუცხველდა. მინაწერი ბარათი თითქმის ათავერ წაიკითხა. კილო მისი იყო თავაზინი, ალერსით სავსე. თანაც წამით წამს სურათს აცერებდოდა. ახლავე ჰსურდა ამოეკითხას ის შთაბეჭდილება, რასაც ეს ბარათი მთახდენდა გეგეზეს ცუდილობდა, რაც შეიძლება კინული სიტყვები მოენახა, მასთან მეტას გრძნობით გაეთმო თვითეული სტრიქონი, ანდამატურის თვისებით მოემდებინა, რომ თვითეულს სიტყვას გადაეტანა უცხოეთში მისი გრძნობა გულის ნადები. საკისრებელი იყო: რატომდაც ეგონა, რომ ამ წერილს უნდა გარდაეწყვიტა მისი ბედი და უბედობა. გეგეც ამ სიმაღლემდე თ მაშინაც კი არ ჰყანებია, როდესაც სამარადისო სიყვარული შეცუტა და ეს ფაცი კოცნის მოწყვეტით დამოწმდა.

— აი ხეალაც მოვა ლელო, ზეგაც, მაზეგაც... სულ ერთად ვიქნებით... თეატრშიც ერ-

ჯარისკაცი

ერმილე მ. ინჭირველი.
დაქრია ავსტრიის ფრონტზე,
გარდაიცარა ხარკოვის ერთ-
ერთ სააგდმყაფაში. დაჯილ-
დოვებული იყო წმ. გორგას
მესამე და მეოთხე ხარისხის
ჯვრებით.

იუველანი იასონის ქა ახვლედიანი. მოქლეს ბრძოლის ველზე. დაჯილდოვე-
ბული იყო წმ. გორგას ჯვარით, ოქროს
ხმალით, ვლადმირის და ანნას ორდენე-
ბით. 26 წლის ახალგაზდა წარდგენილი
იქმნა პოდოლკოვნიკობაზე. იუველანი
შეილია რუსეთ-იაპონიის ომის დროს გა-
თქმულ გმირის გენ. იასონ ახვლედიანისა.

თად ვიყლით... შენ იქნები მთვარი საგანი ჩენები მთვარი მოვიღებ
საგანი ჩენები საუბრისა. ჩამოხვალ, ჯვარს დავიწერთ და... ლელო უთოოდ
შეფერი იქნება...

შაფერობას ბუნდოვან რაღაც საიდუმ-
ლო ნეტარების გამსნება მოჰყენა. მა-
ცდებრმა ოცნებამ თვით პირმშოც კი
შეძენინა. ნათლიდ ლელო აირჩიეს.
შეძენილი ნამდვილი მზე-ჭამუკა, ჭვე-
ყანა გიუდება მისი მზერით. ამასაც
ნათლიის სახელს არქმევენ. აი, პატა-
რა დავუკაცად. ნათლიამ თავისი ნიჭი
დაანათლა. პატარა ლელო გენიოსი
მხატვარია. აკადემიაში სტოვებენ ახალ
მხატვრის დიდი სახელით, ერთი გან-
საცვიფრებელი სურათის გამო, რომე-
ლიც, უურის სიტყვათ, „უკვდასა
ჰყოფდა დიდებულ ქევენის გმირთა
აჩრდილებს...“ მალი მთვრალია ბედ-
ნიერებით, მისი ხუჭუჭა არა თუ მხატ-
ვარია. აკადემიაში სტოვებენ ახალ
მხატვრის დიდი სახელით, ერთი გან-
საცვიფრებელი ბეთოვენებინი. აი, პატარა ქარ-
თველი კომპიზიტორი ჰმართავს კონ-
ცერტს. შესრულებულ იქმნა „თეთრ
მტრედთა თეთრი სიმფონია“. საიდან
მოუვიდა ასეთი აზრი? „თეთრ მტრედ-
თა თეთრი სიმფონია!“ მან არ იცო-
და, არ იცოდა სწორედ ისევე, რო-
გორც პატარა კომპიზიტორისა და
მის ნათლია ლელოს უცნაური მზგა-
სების საიდუმლო. ასე ეგონა, ესტრა-
დაზე სწორედ ლელო სდგას. პატარა
პირშავარდნილი ნათლია. მისი ქევე
მისივე მანერა, მორცხვიბის სილამაზე
ნაზი თავის დაკრა, უმანქ ღიმილი...

— აქ, რა სულელი ვარ!—წამოიძახა
უნდებურად, როდესაც კოცნებას თვით
აართვა. ღამილით შემოსილი სახე
მთვარის იახარულს გაეფურნა. რო-
გორის ნეტარებით მისცევდა მისი
თვითეული სხივი ბედნიერებით მოქ-
სოვილს მალის მოქანცულს მეტყველე-
ბაში! ცელქ სისულელის გახსენებაზე,
ცოტა არ იყოს, წამოწილდა.

— რაებს მიექარევ?—შეკიშნა თავს
და მტკიცედ გარდასწყვიტა, ასეთი ბაგ-
შეფრი სისულელე აღარ გაევლო თავ-
ში.

— არა, ჩემო გეგე, აი, ხომ ჩამო-
ხვალ. როგორც გსურს, მეც ისე მო-

წამოქმნილა, რომელთა შორის გამო-
ხინი, ბეთოვენი და ლისტონი უკანა-
ამათ მოსკოვში ყოფნის დროსაც გავ-
ცნო, ახლა კი დაძმობილება ჰსურდა.

შინ მო ვლისის ხელზე მისამახურე

დედა კ ცი დაბარა და ოთახი და-
სუფთავებინა. იატაკი სანთლით გა-
მებილინა. ყოველისფერი რიგზე და
გემოვნებით მოაწყო. სარკმლს და
კარებს ფარდები დაუცალა, საგა-
ძელსა და სოფაზე ლამაზი ქსოვილები
დაჰუნინა. საწერს მაგიდაზე ორიგინა-
ლური საწერ-კალამი გაწყო. საწერ-
ლი მეგობრისიგან იყო ნაძლევნები პა-
ტარა ცემის სახსოვრად. ეს წარმო-
დგნება ცაცხვის გულიდან მოვრილს
ხელუს, დაჩუქურისებულს დაფას,
რომელსაც ბრძოლის სამელნე ლოკა-
კინას თასით განმოეწოდებინა. სა-
ძლენეს უკან კი კალმის ტარის და-
სალევად ჩინჩხის ნაწილი აემართათ
ოქონის დაფებსთ. ამ საწერლის ორთავე
მხარეს ორი პატარა ქანდაკი ამშე-
ნებდა, რომელთაგანაც ერთი ეროსს
წარმოადგნება პატარა ისრით, მეორე
კი დიანას პატარა მშევრით.

შემდეგ იწყობოდა ნაცნობებისა და
მეგობრების სურათები და გრავიურე-
ბი.

ნაშუადღევზე მალი მეგობრებისას
არ წასულა. ეშინოდა. ლელო არ დამ-
ცდეს. მაგრამ ლოდინით გული გა-
დაელია და სასურებლი სტუმარი. კი
არისადა სხანდა. მალიმ იწყინა. მოუ-
სკენორბის დასაფარად როიალს მი-
უჯდა, მაგრამ გული ვერ დაუდო. ამა-
დი მოდე ლელიდა ახალ სააგდებაზე
ამაზე, დამურად და მის და სასულ-
და გული სულ საათის ისარს დაჰუნი-
დათებდა, რომელიც კარგა ხანია აუწ-
ყებდა, რომ სადარბაზო დრო დიდი
ხანია გადვიდაო.

— ეს კი მეტის-მეტია, თქვენმა
მზემ, დამურად და თუ?

უნდოდა გართობილიყო რითმე,
ოპერაზე წასულა მოინდომა, დაიწყო
ჩაცამა, გადიფიქრა, შემდეგ პლუბში
დააპირა, მაგრამ საბოლოოდ არც იქ
წასულა, დაიზარა.

მეორე დღე ხომ უფრო მეტი წყვი-
ტებისა და მოუსკენორბის დღე იყო,
ვიღებრ წინასწარი. გაჯავრებული კლუ-
ბსაც კი ეწვია. თავის დღეში ლოტო
არ ეთამამნა, ეთამამნა და თითქმის
ორი საათი დიდის დაბეჭიობებით
ჰსხავდა ლობის. შინ რო დაბრუნდა,
მიტკიცედ გარდასწყვიტა, ალარ მიელო
ლელო. მაგრამ საქმე ასეთის კატა-
ტორფით არ დათავებულა, რადგანაც
ლელო უაშისოდაც არ მოდიოდა.

ხუთით დღეში მალი არ ჩემუ-
ლებრივ დანაღვლიანდა. ყოველისფრის
ხალის დაეკარგა. საქმე ის იყო, რომ
გულის მოსამახლად წერილიც ვერ
მიეწერნა, რომ ასეთის ბარბაროსულს
ჯენტლემენობაზე ერთი კორგად გა-
ბრედა.

თითქმის ათმა დღეზე განვლო ასეთს
ყოველისაც. გეგეს სოფერისაც აღარ მიუწერია
რა. გარდასწყვიტა, თვით ფარებრიც კი
აღმოეფებრია უცნაურს მეგობრისა. მაგრამ უბრალი შემთხვევამ ეს გარ-
დაწყვეტილება თავისთვის გააგარ-
დებილია და გადასახადობა არ არის აღ-
მოსთანავე თვალები დააჭირა:

— როგორ, ამის შემდეგ კვირაში
კიდევ თრი გავკეთოლი!

— სადა ხართ, სად დაიკარგოთ!
ლელო თავს მართოლობდა ისე უხე-
როდ, როგორც მასწავლებელის წინ
გაკეთოლის უციდინიარი მოწაფე.

